

отъ умора. То излѣзло на широка полянка, седнало до едно дърво и взело да плаче за майка си.

Плакало, плакало, и най-после задрѣмало. Като се събудило, видѣло предъ себе си бѣлокоса бабичка.

— Защо плачешъ, момиченце? — попитала го бабичката.

Момиченцето ѝ разказало всичко, що се случило съ него. Бабата го взела за ржка, умирила го и го завела въ своята колиба.

Като мръкнало, бабата го нагостила и легнали да спятъ.

Сутринъта момиченцето станало рано. То се омило, порѣсило, примѣло и наклало огъня. Като ошетало, събудила се и бабата. Тя станала, взела една кошница и казала на момиченцето:

— Азъ ще ида въ гората за билки. Ти стой тука и наглеждай моитѣ гадинки.

Щомъ останало самичко, момиченцето сварило каша и се опжтило къмъ кокошарника. Но тамъ видѣло намѣсто кокошки и пилета пѣстри змии и гущери. Момиченцето се уплашило отначало, ала после се съвзело. То сложило истиналата кашица на змиитѣ и гущеритѣ. Тѣ почнали да ядатъ. Момиченцето развързало отъ шията си герданчето, извадило едно по едно всичкитѣ маниста и ги навързало по шиитѣ на бабинитѣ гадинки.

Върнала се по обѣдъ бабичката. Посрещнали я змиитѣ и гущеритѣ и отдалечъ завикали: „Бабо, бабо, кака ни навърза огърлички!

— И азъ ще вържа на кака ви огърличка! — отговорила бабичката.

Следъ обѣдъ бабата завела момиченцето край рѣката, която течала презъ гората. Седнали на сѣнка край брѣга, и бабата казла на момиченцето:

— Азъ ще подрѣмна малко. Ти гледай, кога ще придойде рѣката. Като мине червена вода, не ме буди, като придойде черна пакъ не ме буди. Щомъ мине жълта вода, събуди ме.

Бабата задрѣмала. Подиръ малко рѣката се зачервила. После станала черна. Най-после придошла жълта. Момиченцето събудило бабичката. Тя го потопила три пѣти въ рѣката и тритѣ пѣти все повтарѣла: „Дрѣжъ, моме, каквото ти падне!“